

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КОЛЕДНИ СЪЛЗИ

Част 5 от „Кръчма „Зелената котка““

chitanka.info

Винаги съм казвал, че Коледа е мрачен празник. По принцип няма лошо — та какво по-добро за един Тъмен Маг от един мрачен празник, би си казал някой с извратено чувство за хумор. Вярно е — *по принцип* си е така, но в действителност, повярвайте ми, *не е*. Още повече, че според традицията Коледа е семеен празник, а във всички светове едва ли ще намерите Тъмен Маг, който да се е обзавел с подобен лукс — семейство.

Ето защо не беше никак учудващо, че и тази Коледа моя милост се беше запътил към любимото място на всички депресирани елементи — кръчмата „Зелената котка“. Там редовно киснеха поне по пет-шест вкиснати и отчаяни от живота гоблина, джуджета, дриади... а по някои по-големи празници като тъпата Коледа например числото им се утрояваше, повярвайте ми. Що се отнася до мен, бях твърдо решен да прибавя собствената си (не по-малко депресирана) мутра към техните тази вечер.

Щом влязох в „Зелената котка“ обаче, останах неприятно изненадан: кръчмата беше празна. Даже я нямаше и станалата вече част от инвентара елфическа проститутка, която от известно време насам киснеше редовно с приятелката си по масите в очакване на поредния клиент. Само новото барманче Арчи, което заместваше собственика Рей Макгавърн (а Рей, както правилно се досетихте, беше отишъл да празнува някъде със *семейството* си), умислено търкаше чашите зад бара. По дяволите, тази вечер се очертаваше доста скучна.

Всъщност обаче бях сбъркал. Когато по навик тръгнах към камината, за да почеша зад ушите разкошната зелена персийка, дала името на кръчмата, забелязах, че на бара е седнал още някакъв елемент. Не бях го видял веднага, понеже и той като мен бе облечен почти изцяло в черни дрехи. Изключение правеха само ботушите му и късата жилетка, които бяха масленозелени. От пръв поглед го оприличих на колега — Тъмен Маг от аркейнския орден на Мрачния Меч. Вътрешно се свих, понеже не го знаех в какво настроение е. А когато един Тъмен от ордена на Мрачния Меч е в кофти настроение, най-умното, което можеш да направиш, е да се държиш по-надалеч от него, понеже в най-добрия случай можеше да унищожите света при сблъсъка си, а в най-лошия... е, родителите ти едва ли щяха да имат какво да погребат в семейната крипта... Не се смейте — бил съм очевидец и на двата примера.

Орденът на Мрачния Меч беше доста странна организация. Неговите адепти проповядваха, че светът се е появил такъв, какъвто го познаваме сега, когато Бог е изпаднал в неописуема ярост и е разсякъл с Великия Меч на Светлината първоначалния си проект за Вселена. От страшната сила на удара сияещият някога Меч се обвил в тъмен покров и станал по-черен от Нищото, по-мрачен от Тъмния Владетел и по-страховит от дяволски гняв. Бог захвърлил Меча в по-тъмната половина на Вселената и я прокълнал навеки, отричайки се от нея. Орденът на Мрачния Меч (така бяха започнали да наричат някогашния Меч на Светлината) се бяха вrekli един ден да открият оръжието и с помощта него и на страховитите си Тъмни Магове — които не бяха минали през Магическата Школа като мен например и затова според някои бяха самозванци — да съединят наново двете Вселени. Някога, когато бях хлапе, на има-няма 1500–2000 години, често казано, и аз се бях увлякъл по тази легенда, но сега, когато бях на възраст почти четири пъти повече, едва ли бих се хванал.

Никога досега обаче не бях срещал аркейнски Тъмен очи в очи. Ето че сега ми се удаваше прекрасна възможност да си поговоря с един от тях. След кратък размисъл реших да поседна до него, да изпием по халба ейл и (ако беше в добро настроение, разбира се) да си поговорим като колеги.

Още докато разкопчавах плаща си и оставях шапката си на стола до него обаче ми стана ясно, че думите „добро настроение“ и този приятел тази вечер явно си бяха обявили война. Младежът (понеже очевидно нямаше и 3000 години) беше сключил вежди, очите му бяха кръвясали и като че ли готови всеки миг да се напълнят със сълзи, а челюстите му бяха здраво стиснати, сякаш за да не изтърват някоя шестстепенна оркска псувня. Пред него бяха наредени поне една дузина — ако не и повече — еднолитрови халби, от които само една беше пълна. Останалите бяха пресушени до дъно и даже и най-големият пияница не би могъл да изцеди и една капка от тях. Приятелчето явно беше на дъното на депресията си и продължаваше да копае, за да стигне дори още по-надолу. Нищо обаче — реших да рискувам, понеже ужасно не ми се пиеше сам. А плюс това от два месеца не бях утешавал никого и душата ми на доморасъл психоаналитик започваше да страда... Шегувам се, разбира се, но ако знаете колко пъти понякога е досадно да бършеш сълзите и сополите

на подобни разкиснати елементи, без да има кои да изслуша теб... От време на време наистина се запитвах дали не съм объркал призванието си и дали не трябваше вместо да подавам документи в Магическата Школа, да се опитам да следвам психоанализа.

— Прощавайте, свободно ли е до вас? — обърнах се към младежа, който точно взимаше от масата поредната си халба. Без въобще да ме удостои с поглед, той заби физиономия в ейла и измърмори неприветливо:

— Кръчмата е празна. Иди си намери място другаде, ако обичаш! — И остави халбата с трясък на масата.

— Извинявай... *колега* — нарочно наблегнах на тази дума — виждам, че ти е криво, но вместо да се нахвърляш с лека ръка върху хората, които биха могли да ти помогнат, защо поне не им позволиш да седнат при теб и да изпие по бира заедно?

Още при споменаването на думата „колега“ младежът бе надигнал глава и ме бе изгледал с интерес, който обаче твърде бързо помръкна. Дори и пръстенът с изрязана от цял аметист пентаграма — отличителният белег на Тъмните, преминали през Черния Факултет на Магическата Школа — не успя да привлече както трябва вниманието му. Когато приключих с монолога си, той с усилие отлепи устните си и проговори с нежелание:

— Ами не искам просто... Това не ти ли стига?

— Няма проблеми, младежо. — Противно на думите си обаче най-безцеремонно се настаних при него и креснах на Арчи да си размърда задника и да ми донесе бира, ако не иска да го превърна в репичка. Когато ейлът ми пристигна, леко повдигнах халбата си по посока на младежа и казах вместо наздравица:

— Казвам се Тери Сторн, ако това ти говори нещо. — По разширените му очи виждах, че му говори, и то как. — Сега би ли ми обяснил защо искаше да ме наругаеш, дори без да си ме погледнал в очите като хората?

— Днес не ми е ден... Нали знаеш, има дни, в които всичко, което си трупал през годината, трябва да избие по някакъв начин, понеже иначе имаш чувството, че ще експлодираш. Е, лично аз усещам, че *днес* е моят подобен ден.

— И какво толкова е станало? Разжалвали са те? Изключили са те от Ордена? Отнели са ти жезъла? Да го вземе Мракът, какво толкова

си увесил нос като току-що обезчестена девственица?

— О'кей, Тери, виждам, че идваш с твърдото решение или да ме ядосаш, или да ми помогнеш. Днес нямам желание да се карам с никого, така че по-добре да те оставя да сториш второто. Нека първо да ти се представя. Казвам се Найджъл Мартин, и както правилно забеляза още в началото, съм от Ордена на Мрачния Меч. Или поне бях досега, понеже съм твърдо решен да се махна оттам.

— Да не би вярата ти да се е разколебала случайно? — подкачих го аз.

— Напротив — точно защото вярвам твърде много, искам да се махна. С това, което виси над мен като прокоба, в скоро време може въобще да няма Орден. Не вярвам единствено в себе си, даже може да се каже, че се мразя.

— Хайде бе! — ухилих се аз. — И кой точно те е проклетел — лично Тъмният Владетел или някой от учениците му?

— Не ми се подигравай, Тери. На мен изобщо не ми е до смях. Напротив — плаче ми се. Знаеш ли колко трудно е за един аркейнец да заплаче? По принцип хората казват, че в Аркейн мъжете нямат слъзни жлези и че им ги махат с операция още при раждането. А сега аз, така, както ме гледаш, съм готов да плача като невръстно дете...

— Роден съм преди около 2800 години — продължи Найджъл, след като отпи малко от бирата си. — Или са повече, или са по-малко, но на кого му пука? Последните няколко от тях бяха истински ад. И всичко благодарение на една млада, красива и дяволски палава и изобретателна вещица на име Айра...

(леко потръпнах при споменаването на това име, понеже ми беше много добре познато)

— ... която някога практикуваше в света Лианор (не знам дали си стъпвал там някога, но повярвай ми, че лианорките са едни от най-красивите жени). Сега обаче Айра не е там. Тя върви по петите ми и сипе проклятие след проклятие върху главата. И, повярвай ми, всичко това ѝ доставя огромно удоволствие.

— Някога — въздъхна Найджъл — двамата с нея бяхме... бяхме толкова близки, че сърце не ми дава да ти кажа, че бяхме две отделни личност. Бяхме една-единствена, бяхме толкова тясно свързани един с друг, че всяка раздяла, дори за миг, болеше физически. Мислехме по един и същи начин, обичахме едни и същи неща, болеше ни за едно и

също... И така 420 години. Не ме питай защо се разделихме. Беше отчасти моя, отчасти нейна вина. И двамата подлежим на упреци, но съм сигурен, че едва ли има нещо, което двамата с нея да не сме си казали сами, един на друг, по време на дългите самотни нощи отначало, веднага след раздялата.

— После обаче на нея ѝ хрумна да отмъщава... — Найджъл с жест подкани Арчи да не се помайва, а да донесе още по бира. — В името на Мрака, Тери, дори и Тъмният никога не би измислил по-ужасяващо проклятие! Отначало си мислех, че това е просто прощалният ѝ подарък... Отведнъж всички жени започнаха да се чувстват привлечени по незнаен начин от мен. Лепяха ми се като мухи, разбираш ли — омъжени, разведени, малки, големи... В началото се радвах на това и мислех, че животът ми оттук нататък ще върви като по вода. По-късно обаче хлътнах по едно дете — наистина дете в сравнение с действителната ми възраст. И тогава разбрах подлия замисъл на заклинанието на Айра. Тери, тя беше пропуснала нарочно последната руна! Това превръщаше цялата магическа формула в... в нещо ужасяващо! Когато жените се приближаха достатъчно близо до мен — не само във физически, но и в психически смисъл — заклинанието изведнъж се обръщаше и ги отблъскваше с такава сила, че някои от тях дори не издържаха и се самоубиха от ужас... Имаше жени, които ме обявяваха за грозен две секунди след като бяха казвали, че по-красив мъж от мен не са срещали през живота си... Кажете ми как би могъл да оцелее обикновено човешко съзнание след това? Подобно нещо може да измисли единствено болен женски мозък... понеже, нали знаеш, че в огромна част от жените отмъщението и желанието да наблюдават чуждата болка са заложени генетично...

— Ужасно е, Найджъл... — само това успях да кажа. Заклинанието ми беше много добре известно... дори повече от известно. — За тази формула и за начина на опорочаването ѝ е писал още преди доста века лудият арабин Абдул ал-Хазред в книгата си „Некрономикон“. За жалост обаче всички 666 нейни преписа отдавна бяха изгорени по заповед на Конвента на Световите... Не знам дали бих могъл да ти помогна...

Найджъл Мартин се изсмя кратко. Прозвуча като хрип или като кашлица.

— Аз не искам да ми помагаш, Тери. Знам, че е невъзможно. Единствено... ако имаше начин да възкреса Абдул ал-Хазред... или да открия митичния 667-и препис на книгата му... но *това* е прекалено еретична мисъл. Не че понякога не си мечтая за това...

— Но...

В същия момент часовникът на стената започна да отброява дванадесетия час.

— Весела Коледа, Тери... — Найджъл се изправи, стисна рамото ми, хвърли няколко монети на бар-плота и с бързи крачки излезе през масивната врата на „Зелената котка“. Първият ми импулс беше да хукна след него. После обаче се отказах. Така или иначе бях сигурен, че пак ще се срещнем някой ден. Все пак двама души, тръгнали да издирват прословутия 667-и препис на „Некрономикон“... и то точно с една и съща цел... и то заради една и съща личност... абе, с две думи, нямаше как да не се срещнем отново.

Мда, понякога жените бяха наистина странни създания. В разстояние на има-няма 500 години... двама мъже — едно и също заклинание... Но, както е казал Оскар Уайлд, „единствената разлика между женския каприз и «вечната» любов е тази, че капризът трае малко повече“.

Вместо да се торозя повече в екзистенциални размисли за това *кого*, *защо* и *докога* обичат жените, реших да прекарам времето по-приятно и креснах на Арчи да ми донесе още ейл. В крайна сметка беше Коледа. По дяволите, ако Рей Макгавърн не бе отишъл да празнува със семейството си, а беше останал тук, чашата ми нямаше да остане и за миг празна. Ех, тези младите...

©, 2002, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.